Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (druga izba)

z dnia 29 stycznia 2013 r.*

Zamówienia publiczne na usługi — Procedura przetargowa — Usługi przewozowe we Włoszech i w Europie — Odrzucenie oferty złożonej przez oferenta — Decyzja o udzieleniu zamówienia innemu oferentowi — Odpowiedzialność pozaumowna — Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 — Oferta wyłonionego oferenta — Odmowa udzielenia dostępu — Wyjątek dotyczący ochrony interesów handlowych osoby trzeciej

W sprawach połączonych T-339/10 i T-532/10

Cosepuri Soc. Coop. pA, z siedzibą w Bolonii (Włochy), reprezentowana przez adwokata F. Fiorenzę,

strona skarżąca,

przeciwko

Europejskiemu Urzędowi ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA), reprezentowanemu przez D. Detkena oraz S. Gabbi, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez adwokatów J. Stuycka oraz A.M. Vandromme,

strona pozwana,

mających za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności postępowania przetargowego CFT/EFSA/FIN/2010/01 dotyczącego świadczenia usług przewozowych we Włoszech i w Europie (Dz.U. 2010/S 51-074689) i zasądzenie odszkodowania (sprawa T-339/10) oraz skargę o stwierdzenie nieważności decyzji EFSA z dnia 15 września 2010 r. o odmowie udzielenia skarżącej dostępu do pewnych dokumentów dotyczących oferty wyłonionego oferenta w ramach omawianego postępowania przetargowego (sprawa T-532/10),

SĄD (druga izba),

w składzie: N.J. Forwood, prezes, F. Dehousse (sprawozdawca) i J. Schwarcz, sędziowie,

sekretarz: S. Spyropoulos, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 8 maja 2012 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: włoski.

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

1 W ogłoszeniu o zamówieniu opublikowanym w suplemencie do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* z dnia 13 marca 2010 r. (Dz.U. S 51) Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) ogłosił przetarg CFT/EFSA/FIN/2010/01 dotyczący świadczenia usług przewozowych we Włoszech i w Europie (zwany dalej „przetargiem")

2 Zgodnie z pkt IV.2.1 przetargu zamówienie miało być udzielone najkorzystniejszej ekonomicznie ofercie ocenianej według kryteriów wskazanych w specyfikacji, w zaproszeniu do składania oferty lub do negocjacji lub w dokumencie opisowym. Specyfikacja przewidywała następujące kryteria udzielenia zamówienia: propozycja finansowa (50 pkt) i jakość techniczna (50 pkt). Zamówienie miało zostać udzielone oferentowi, którego oferta uzyskała najwyższą ocenę, obliczaną poprzez zsumowanie ocen w zakresie propozycji finansowej i jakości technicznej oferty.

3 Ostateczny termin składania ofert lub wniosków o dopuszczenie do udziału został wyznaczony na dzień 19 kwietnia 2010 r. W wyznaczonym terminie złożone zostały cztery oferty, w tym oferta skarżącej Cosepuri Soc. Coop. pA.

4 W dniu 31 maja 2010 r. komisja przetargowa oceniająca oferty (zwana dalej „komisją przetargową") zaproponowała udzielenie zamówienia oferentowi innemu niż skarżąca, który uzyskał ogółem 88,62 pkt, rozdzielonych następująco: 48,62 pkt za propozycję finansową i 40 pkt za techniczną jakość oferty. Skarżąca została zaklasyfikowana na drugiej pozycji z ogółem 87 pkt, które rozkładały się w następujący sposób: 50 pkt za propozycję finansową i 37 pkt za jakość techniczną oferty.

5 Również w dniu 31 maja 2010 r. EFSA postanowił udzielić zamówienia oferentowi zaproponowanemu przez komisję przetargową (zwanemu dalej „wyłonionym oferentem") i skierował do skarżącej pismo, w którym poinformował ją o tym, iż nie wybrał jej oferty w ramach przetargu. W skierowanym do skarżącej piśmie EFSA wyjaśnił powody niewybrania jej oferty, przedstawił porównanie oferty skarżącej i oferty wyłonionego oferenta i wskazał jego nazwę.

6 W dniu 11 czerwca 2010 r. skarżąca zwróciła się do EFSA o udzielenie jej dostępu do akt postępowania w sprawie udzielenia zamówienia.

7 EFSA odpowiedział na ten wniosek nieopatrzonym datą pismem, otrzymanym, jak twierdzi skarżąca, w terminie przewidzianym w rozporządzeniu (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43). Odsyłając do rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 248, s. 1, zwanego dalej „rozporządzeniem finansowym"), EFSA wyjaśnił przede wszystkim, iż w piśmie z dnia 31 maja 2010 r. (zob. pkt 5 poniżej) przedstawił on skarżącej powody odrzucenia jej oferty, dane i zalety oferty wyłonionego oferenta oraz jego nazwę. Ponadto, odsyłając do rozporządzenia nr 1049/2001, EFSA skierował do skarżącej kopię sprawozdania z oceny i umowy podpisanej z wyłonionym oferentem. EFSA odmówił natomiast udzielenia skarżącej dostępu do oferty wyłonionego oferenta i innych oferentów, ponieważ dostęp ten prowadziłby do naruszenia ochrony ich interesów handlowych. EFSA odniósł się w tym względzie do art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001. EFSA wyjaśnił ponadto skarżącej, iż mogła ona złożyć do niego wniosek potwierdzający w terminie piętnastu dni roboczych od dnia otrzymania tego pisma.

8 W dniu 3 sierpnia 2010 r. skarżąca poinformowała EFSA o swym zamiarze uzyskania dostępu do akt dotyczących udzielenia zamówienia, wskazując dzień i godzinę wglądu do nich.

9 W dniu 9 sierpnia 2010 r. skarżąca wyjaśniła, że jej wniosek z dnia 3 sierpnia 2010 r. miał na celu skłonienie EFSA do ponownego rozpatrzenia jego decyzji o odmowie udzielania jej dostępu do omawianych dokumentów. Skarżąca zakwestionowała w szczególności odmowę udzielenia jej dostępu do oferty wyłonionego oferenta.

10 W dniu 13 sierpnia 2010 r. EFSA, po pierwsze, uznał, iż pismo skarżącej z dnia 9 sierpnia 2010 r. wskazywało na potwierdzający charakter jej wniosku z dnia 3 sierpnia 2010 r., i po drugie, poinformował skarżącą, iż przedłuża termin odpowiedzi na jej wniosek o piętnaście dni roboczych zgodnie z art. 8 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001.

11 W dniu 15 września 2010 r. EFSA potwierdził skarżącej swą odmowę w odniesieniu do udzielenia jej dostępu do ofert złożonych przez oferentów w ramach omawianego przetargu. EFSA powołał się w tym względzie na art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001 i art. 100 ust. 2 rozporządzenia finansowego.

Przebieg postępowania i żądania stron

12 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu w dniu 9 sierpnia (sprawa T-339/10) i w dniu 13 listopada 2010 r. (sprawa T-532/10) skarżąca wniosła niniejsze skargi.

13 Postanowieniem prezesa drugiej izby Sądu z dnia 15 marca 2012 r. sprawy T-339/10 i T-532/10 zostały połączone do celów procedury ustnej i wydania wyroku zgodnie z art. 50 regulaminu postępowania przed Sądem.

14 Na podstawie sprawozdania sędziego sprawozdawcy Sąd (druga izba) postanowił otworzyć procedurę ustną.

15 Na rozprawie w dniu 8 maja 2012 r. zostały wysłuchane wystąpienia stron i ich odpowiedzi na pytania Sądu.

16 Podczas rozprawy Sąd przyjął w świetle okoliczności sprawy w oparciu o art. 65 i art. 67 § 3 regulaminu postępowania środek dowodowy polegający na przedstawieniu oferty ekonomicznej wyłonionego oferenta. EFSA natychmiast przedstawił ten środek dowodowy i wskazał na rozprawie, że zgadza się, aby rzeczona oferta ekonomiczna została przedstawiona skarżącej.

17 W sprawie T-339/10 skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności postępowania przetargowego w zakresie przewidującym ocenę ofert pod względem ekonomicznym na zamkniętym spotkaniu;

— stwierdzenie nieważności decyzji o udzieleniu zamówienia innemu oferentowi oraz wszystkich późniejszych aktów;

— zasądzenie od EFSA odszkodowania na jej rzecz;

— obciążenie EFSA kosztami postępowania.

18 W sprawie T-339/10 EFSA wnosi do Sądu o:

— odrzucenie skargi o stwierdzenie nieważności jako niedopuszczalnej lub ewentualnie oddalenie jej jako bezzasadnej;

— odrzucenie skargi o odszkodowanie jako niedopuszczalnej lub ewentualnie oddalenie jej jako bezzasadnej;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

19 W sprawie T-532/10 skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji EFSA z dnia 15 września 2010 r.;

— nakazanie EFSA przedstawienia poufnych dokumentów;

— obciążenie EFTA kosztami postępowania.

20 W sprawie T-532/10 EFSA wnosi do Sądu o:

— odrzucenie skargi o stwierdzenie nieważności jako niedopuszczalnej lub ewentualnie oddalenie jej jako bezzasadnej;

— oddalenie wniosku o przedstawienie dokumentów;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

1. *W przedmiocie skargi w sprawie T-339/10*

W przedmiocie żądania stwierdzenia nieważności

21 Na poparcie swych żądań stwierdzenia nieważności skarżąca podnosi trzy zarzuty. Pierwszy zarzut dotyczy naruszenia art. 89 rozporządzenia finansowego oraz zasad dobrej administracji, przejrzystości, jawności i prawa dostępu do dokumentów. Drugi zarzut opiera się na naruszeniu art. 100 rozporządzenia finansowego, rozporządzenia nr 1049/2001, obowiązku uzasadnienia, zasad przejrzystości i prawa dostępu do dokumentów. Trzeci zarzut dotyczy naruszenia art. 100 rozporządzenia finansowego, naruszenia specyfikacji oraz zasadniczo braku uzasadnienia.

22 Tytułem wstępu należy przypomnieć w odniesieniu do prawa mającego zastosowanie do postępowań w sprawie udzielania zamówień publicznych na usługi ogłaszanych przez instytucje i organy Unii Europejskiej, że postępowania te normowane są przez tytuł V pierwszej części rozporządzenia finansowego oraz przez przepisy rozporządzenia Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia finansowego (Dz.U. L 357, s. 1, zwane dalej „zasadami wykonania”), w brzmieniu mającym zastosowanie do okoliczności niniejszej sprawy.

W przedmiocie dopuszczalności żądań stwierdzenia nieważności

23 Skarżąca wyjaśnia, że w ramach niniejszej skargi zaskarżone są następujące akty: pismo EFSA z dnia 31 maja 2010 r. (zob. pkt 5 powyżej), ogłoszenie o przetargu, specyfikacja, sprawozdanie komisji przetargowej oraz umowa zawarta pomiędzy EFSA i wyłonionym oferentem.

24 Podczas rozprawy skarżąca oświadczyła, że odstępuje od żądania stwierdzenia nieważności specyfikacji i sprawozdania komisji przetargowej, co zostało odnotowane.

25 Ponadto na rozprawie EFSA wyjaśnił, iż odstępuje od zarzutu niedopuszczalności podniesionego w jego pismach w stosunku do skargi o stwierdzenie nieważności wniesionej przez skarżącą w zakresie, w jakim drugie żądanie skargi odnosi się do decyzji w sprawie udzielenia zamówienia innemu oferentowi.

26 W pozostałym zakresie, i jako że wśród aktów zaskarżonych przez skarżącą znajduje się umowa zawarta pomiędzy EFSA i wyłonionym oferentem, wystarczy stwierdzić, że skutki omawianego aktu powstają i wyczerpują się w ramach stosunku umownego łączącego strony umowy, względem którego skarżąca jest osobą trzecią. Nie przedstawiono żadnego dowodu pozwalającego uznać, że omawiany akt wywołuje wiążące skutki prawne, które mogą mieć wpływ na interesy skarżącej, w istotny sposób zmieniając jej sytuację prawną. Z powyższego wynika, że wniesiona przez skarżącą skarga o stwierdzenie nieważności w zakresie, w jakim dotyczy umowy zawartej pomiędzy EFSA i wyłonionym oferentem, jest niedopuszczalna. Należy dodać, że zgodnie z art. 266 TFUE w przypadku orzeczenia o nieważności aktu przyjętego przez instytucję, organ lub jednostkę organizacyjną jest ona zobowiązana do podjęcia środków, które zapewnią wykonanie wyroku Sądu. W tych okolicznościach nie można wykluczyć, że w wypadku stwierdzenia nieważności decyzji o udzieleniu zamówienia innemu oferentowi EFSA będzie zmuszony rozwiązać omawianą umowę (zob. podobnie postanowienie prezesa Sądu z dnia 31 stycznia 2005 r. w sprawie T-447/04 R Capgemini Nederland przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-257, pkt 95–97).

27 Co więcej, zważywszy, że wśród zaskarżonych aktów skarżąca wskazuje „ogłoszenie o przetargu”, należy uznać, iż żądanie to jest tożsame z drugim żądaniem zmierzającym do uzyskania stwierdzenia nieważności decyzji o udzieleniu zamówienia innemu oferentowi.

28 Wreszcie jako że w ramach drugiego żądania skarżąca domaga się stwierdzenia nieważności decyzji o udzieleniu zamówienia innemu oferentowi „oraz wszystkich późniejszych aktów”, należy przypomnieć, że na mocy art. 21 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej akapit, który ma zastosowanie do postępowania przed Sądem na podstawie art. 53 akapit pierwszy tego statutu i art. 44 § 1 lit. c) regulaminu postępowania Sądu, każda skarga musi zawierać przedmiot sporu oraz zwięzłe przedstawienie powołanych zarzutów. Wskazanie to powinno być wystarczająco zrozumiałe i dokładne, aby umożliwić stronie pozwanej przygotowanie swojej obrony, a Sądowi wykonywanie kontroli sądowej w danym wypadku bez opierania się na innych informacjach. W celu zagwarantowania bezpieczeństwa prawnego i dobrej administracji wymiaru sprawiedliwości dla dopuszczalności skargi konieczne jest, aby istotne okoliczności faktyczne i prawne, na których oparta jest skarga, wynikały przynajmniej skrótowo, lecz w sposób spójny i zrozumiały, z treści samej skargi (zob. podobnie wyroki Sądu: z dnia 18 września 1996 r. w sprawie T-387/94 Asia Motor France i in. przeciwko Komisji, Rec. s. II-961, pkt 106, 107; z dnia 14 grudnia 2005 r. w sprawie T-209/01 Honeywell przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-5527, pkt 55, 56 i przytoczone tam orzecznictwo). W niniejszej sprawie – z wyjątkiem umowy podpisanej przez EFSA i wyłonionego oferenta, w stosunku do której należy stwierdzić niedopuszczalność skargi o stwierdzenie nieważności (zob. pkt 26 powyżej) – skarżąca nie precyzuje, jakie „akt[y]” są objęte jej drugim żądaniem, ani nie przedstawia żadnych argumentów na poparcie swego żądania. W konsekwencji drugie żądanie należy odrzucić jako niedopuszczalne w zakresie, w jakim dotyczy ono „wszystkich aktów późniejszych” niż decyzja o udzieleniu zamówienia innemu oferentowi.

29 W świetle ogółu powyższych okoliczności badanie skargi w sprawie T-339/10 należy ograniczyć do żądania stwierdzenia nieważności decyzji EFSA o odrzuceniu oferty skarżącej i udzieleniu spornego zamówienia innemu oferentowi, którego oferta została uznana za lepszą.

Co do istoty

– W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia art. 89 rozporządzenia finansowego oraz zasad dobrej administracji, przejrzystości, jawności i prawa dostępu do dokumentów

30 Skarżąca kwestionuje pkt II.8 specyfikacji, zgodnie z którym procedura oceny ofert ekonomicznych jest poufna. Skarżąca podnosi, że oferty ekonomicznej nie można uważać za informację poufną. W konsekwencji, nie zezwalając oferentom na uczestnictwo w otwarciu i ocenie ekonomicznej ofert, EFSA popełnił błąd. Ponadto usuwając ze sprawozdania z oceny ofertę ceny przedstawioną przez wyłonionego oferenta, EFSA uniemożliwił weryfikację na późniejszym etapie. Skarżąca wyjaśnia, iż nie miała interesu we wnoszeniu skargi na specyfikację, zanim ta nie wyrządziła jej szkody.

31 EFSA kwestionuje argumenty skarżącej.

32 Po pierwsze, skarżąca podważa okoliczność, iż pkt II.8 specyfikacji przewidywał, że procedura oceny ofert jest poufna. W tym względzie należy wskazać, iż skarżąca może w ramach niniejszej sprawy tytułem incydentalnym zasadnie kwestionować zgodność specyfikacji z prawem (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie T-495/04 Belfass przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. II-781, pkt 44). Skarżąca wyjaśniła podczas rozprawy, że kwestionuje jedynie to, iż nie była w stanie uczestniczyć w procedurze oceny ofert ekonomicznych. Nie twierdzi ona, iż uniemożliwiono jej uczestnictwo w otwarciu ofert.

33 Zgodnie z art. 89 ust. 1 rozporządzenia finansowego wszystkie zamówienia publiczne finansowane w całości lub w części z budżetu odpowiadają między innymi zasadzie przejrzystości. W niniejszej sprawie należy stwierdzić, iż pkt II.8.2 specyfikacji, przewidujący, że procedura oceny ofert jest tajna, odpowiada wymogom, po pierwsze, ochrony poufności ofert, a po drugie, unikania co do zasady kontaktów pomiędzy instytucją zamawiającą i oferentami (zob. w tej kwestii art. 99 rozporządzenia finansowego i art. 148 zasad wykonania). Zasadę przejrzystości, wspomnianą w art. 89 ust. 1 rozporządzenia finansowego i na którą powołuje się skarżąca, należy godzić z tymi wymogami. W tych okolicznościach brak jest podstaw, by uznać, że pkt II.8 specyfikacji jest niezgodny z prawem.

34 Po drugie, skarżąca kwestionuje okoliczność, iż nie była w stanie poznać ceny proponowanej przez wyłonionego oferenta. Skarżąca wskazuje w szczególności, że usuwając ze sprawozdania z oceny ofertę ceny przedstawioną przez wyłonionego oferenta, EFSA uniemożliwił weryfikację na późniejszym etapie. W tym względzie i bez potrzeby wypowiadania się w kwestii tego, czy w rozpatrywanym przypadku cena zaproponowana przez wyłonionego oferenta należała do informacji, które instytucja zamawiająca powinna była podać do wiadomości oferentom, których oferty nie zostały wybrane, z dowodów przedstawionych na rozprawie wynika, że skarżąca była w stanie poznać omawianą cenę. Z pkt 2.4 sprawozdania komisji przetargowej wynika bowiem, że skarżąca oraz wyłoniony oferent zaoferowali identyczną cenę w zakresie pkt 2–7 oferty finansowej oraz uzyskali najwyższą ocenę, która wynosiła 15 pkt. Zaoferowana przez wyłonionego oferenta cena w zakresie pkt 2–7 oferty finansowej wynika zatem jasno ze sprawozdania komisji przetargowej. Co więcej, jeżeli chodzi o pkt 1 oferty finansowej, sprawozdanie komisji przetargowej wskazuje cenę zaoferowaną przez skarżącą oraz uzyskaną ocenę. Chociaż cena zaoferowana przez wyłonionego oferenta nie jest wyraźnie wspomniana, to uzyskana przez niego ocena jest sprecyzowana w sprawozdaniu komisji przetargowej. Biorąc pod uwagę te czynniki, bez trudności można było obliczyć cenę zaproponowaną przez wyłonionego oferenta w zakresie pkt 1 oferty finansowej, co też zaznacza EFSA w ramach zarzutu drugiego. Ponadto Sąd mógł sprawdzić w ramach środka dowodowego zastosowanego na rozprawie (zob. pkt 16 powyżej), iż cena wspomniana przez EFSA w jego pismach rzeczywiście odpowiadała cenie zaproponowanej przez wyłonionego oferenta. W świetle tych wszystkich okoliczności Sąd stwierdza, że nawet przy założeniu, iż EFSA popełnił błąd, nie wskazując skarżącej wyraźnie ceny zaproponowanej przez wyłonionego oferenta, błąd ten nie miał wpływu na zgodność z prawem decyzji EFSA o odrzuceniu oferty skarżącej

i udzieleniu spornego zamówienia innemu oferentowi, którego oferta została uznana za lepszą, ponieważ skarżąca była w stanie poznać rzeczoną cenę. Należy zatem odrzucić argumenty skarżącej w tym zakresie.

35 Po trzecie, co się tyczy zasady dobrej administracji, na którą powołuje się skarżąca, z orzecznictwa wynika, że wśród gwarancji zapewnianych przez porządek prawny Unii w postępowaniu administracyjnym widnieje w szczególności zasada dobrej administracji, z którą wiąże się obowiązek starannego i bezstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy przez właściwą instytucję (zob. wyrok Sądu z dnia 15 września 2011 r. w sprawie T-407/07 CMB i Christof przeciwko Komisji, niepublikowany w Zbiorze, pkt 182 i przytoczone tam orzecznictwo). W niniejszej sprawie argumenty podnoszone przez skarżącą w jej pierwszym zarzucie, w ramach którego twierdzi ona zasadniczo, iż nie miała dostępu do oferty ekonomicznej wyłonionego oferenta, nie mogą wykazać, że EFSA nie zbadał w staranny i bezbronny sposób istotnych okoliczności niniejszego przypadku. Ze względu na brak dokładniejszych dowodów należy odrzucić argumentację skarżącej w tym względzie.

36 Wreszcie jako że skarżąca w swej argumentacji powołuje się na naruszenie rozporządzenia nr 1049/2001, należy zaznaczyć, że na dzień wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności w sprawie T-339/10 EFSA nie udzielił ostatecznej odpowiedzi na wniosek o udzielenie dostępu do dokumentów złożony przez skarżącą w oparciu o to rozporządzenie, co stwierdza ona sama w pkt 10 skargi. Tymczasem odpowiedź na początkowy wniosek o udzielenie dostępu stanowi jedynie pierwsze rozstrzygnięcie, dające zainteresowanym możliwość wezwania danej instytucji do ponownego rozpatrzenia rozstrzygnięcia. W konsekwencji dopiero akt wydany przez nią, który ma charakter decyzji i zastępuje w całości poprzednie rozstrzygnięcie, może wywoływać skutki prawne mogące naruszyć interesy skarżącego poprzez znaczącą zmianę jego sytuacji prawnej i może być w konsekwencji przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności (zob. podobnie wyroki Sądu: z dnia 6 lipca 2006 r. w sprawach połączonych T-391/03 i T-70/04 Franchet i Byk przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-2023, pkt 48; z dnia 9 września 2009 r. w sprawie T-437/05 Brink's Security Luxembourg przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-3233, pkt 71). W tych okolicznościach podnoszony przez skarżącą zarzut naruszenia rozporządzenia nr 1049/2001 w ramach skargi o stwierdzenie nieważności w sprawie T-339/10 jest niedopuszczalny.

37 W świetle ogółu powyższych uwag należy oddalić zarzut pierwszy.

– W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia art. 100 rozporządzenia finansowego, rozporządzenia nr 1049/2001, obowiązku uzasadnienia decyzji, zasad przejrzystości i prawa dostępu do dokumentów

38 Skarżąca kwestionuje decyzję EFSA oddalającą jej wniosek o udzielenie dostępu do oferty wyłonionego oferenta i innych oferentów (zob. pkt 7 powyżej). Według skarżącej dostęp do ofert technicznych oferentów nie ma wpływu na żadne interesy handlowe. Brak dostępu do tych dokumentów nie pozwala zrozumieć sprawozdania komisji przetargowej. Ponadto okoliczność, że EFSA nie wskazał ceny zaoferowanej przez wyłonionego oferenta, jest równoznaczna z brakiem uzasadnienia. Sąd uznał już, że cena zaoferowana przez wyłonionego oferenta stanowi jedną z cech i jedną z zalet wybranej oferty.

39 EFSA kwestionuje argumenty skarżącej.

40 Na wstępie należy stwierdzić, że jakkolwiek skarżąca odwołuje się w tytule jej drugiego zarzutu do zasady przejrzystości i prawa dostępu do dokumentów, to argumentacja przedstawiona w skardze ma na celu stwierdzenie braku uzasadnienia ze względu na niepodanie jej do wiadomości ofert innych oferentów, a zwłaszcza oferty wyłonionego oferenta.

41 Dokładniej rzecz ujmując, w pkt 26 skargi skarżąca wskazuje, że „[o]dmowa udzielenia dostępu oraz okoliczność, że komisja przetargowa [nie przekazała jej] […] oferty złożonej przez wybrane przedsiębiorstwo, skutkują bezprawnością postępowania, ponieważ ograniczone informacje wskazane w sprawozdaniu komisji przetargowej nie pozwalają na zrozumienie znaczących różnic pomiędzy dwiema ofertami i na ustalenie, czy warunki, które [komisja] przetargowa oceniła pozytywnie, są rzeczywiście spełnione". Ponadto w pkt 27 skargi skarżąca wyjaśnia, iż „konsekwencją niewskazania ceny zaproponowanej przez [wyłonionego oferenta] jest, iż postępowaniu przetargowemu brakuje uzasadnienia, gdyż nie została przedstawiona liczba punktów przyznanych wybranemu przedsiębiorstwu za tę część".

42 Z art. 100 ust. 2 rozporządzenia finansowego i z art. 149 zasad wykonania wynika, że instytucja zamawiająca dochowuje obowiązku uzasadnienia, jeżeli powiadamia wszystkich oferentów, których oferty zostały odrzucone, o powodach odrzucenia oraz jeżeli przedstawia oferentom, których oferty zostały dopuszczone i którzy zwrócili się z wyraźną prośbą, ogólne dane i zalety oferty, która wygrała przetarg, oraz nazwisko oferenta, któremu udzielono zamówienia, w terminie piętnastu dni kalendarzowych od dnia, w którym przyjęto pisemny wniosek (wyrok Sądu z dnia 10 września 2008 r. w sprawie T-465/04 Evropaïki Dynamiki przeciwko Komisji, niepublikowany w Zbiorze, pkt 47; ww. w pkt 36 wyrok w sprawie Brink's Security Luxembourg przeciwko Komisji, pkt 160).

43 Ten sposób postępowania jest zgodny z celem obowiązku uzasadnienia ustanowionym w art. 296 TFUE, zgodnie z którym uzasadnienie powinno przedstawiać w sposób jasny i jednoznaczny rozumowanie instytucji, która wydała akt, pozwalając zainteresowanym poznać motywy podjętej decyzji w celu dochodzenia swoich praw, a sądom wspólnotowym dokonać jej kontroli (ww. w pkt 42 wyrok w sprawie Evropaïki Dynamiki przeciwko Komisji, pkt 48).

44 Ponadto należy przypomnieć, że wymóg uzasadnienia należy oceniać w odniesieniu do konkretnej sytuacji, w szczególności do treści aktu, charakteru powołanych argumentów, a także interesu, jaki w uzyskaniu informacji mogą mieć adresaci aktu lub inne osoby, których dotyczy on bezpośrednio i indywidualnie (zob. wyrok Trybunału z dnia 2 kwietnia 1998 r. w sprawie C-367/95 P Komisja przeciwko Sytraval i Brink's France, Rec. s. I-1719, pkt 63 i przytoczone tam orzecznictwo).

45 W niniejszej sprawie należy, po pierwsze, zaznaczyć, że EFSA powiadomił skarżącą o powodach odrzucenia jej oferty, o danych i zaletach oferty wyłonionego oferenta oraz o jego nazwie i przekazał kopię sprawozdania z oceny oraz kopię umowy podpisanej z wyłonionym oferentem (zob. pkt 5 i 7 powyżej).

46 Po drugie, twierdzenie, iż bez dostępu do technicznej oferty oferenta sprawozdanie komisji przetargowej nie było zrozumiałe, należy oddalić jako bezzasadne. Ze sprawozdania komisji przetargowej wynika bowiem, iż określiła ona dla każdego podkryterium oceny technicznej powody uzasadniające przyznanie ocen zainteresowanym oferentom. W szczególności jeżeli chodzi o pierwsze podkryterium oceny technicznej, które jest przedmiotem zarzutu trzeciego niniejszej skargi, sprawozdanie komisji przetargowej zapewnia wystarczająco dokładne informacje o cechach przedstawionych ofert, a zwłaszcza oferty wyłonionego oferenta. Skarżąca mogła zresztą przedstawić przed Sądem, w oparciu o sprawozdanie komisji przetargowej, argumenty dotyczące, po pierwsze, porównawczych zalet omawianych ofert, i po drugie, oferty złożonej przez wyłonionego oferenta.

47 Po trzecie, jeżeli chodzi o okoliczność, iż EFSA nie powiadomił skarżącej o cenie zaoferowanej przez wyłonionego oferenta, i zakładając, że cena ta należy do danych i zalet wybranej oferty, o których instytucja zamawiająca była w niniejszej sprawie zobowiązana powiadomić na podstawie art. 100 ust. 2 rozporządzenia finansowego, w każdym razie z dowodów przedstawionych na rozprawie wynika, iż skarżąca była w stanie poznać rzeczoną cenę (zob. pkt 34 powyżej).

48 W świetle tych okoliczności Sąd stwierdza, że w rozpatrywanym przypadku EFSA nie uchybił spoczywającemu na nim obowiązkowi uzasadnienia wynikającemu zwłaszcza z art. 100 ust. 2 rozporządzenia finansowego.

49 W każdym razie – i jako że można rozumieć, iż argumenty skarżącej, a zwłaszcza odwołanie do zasady przejrzystości, mają na celu zakwestionowanie samej odmowy udzielenia dostępu do technicznych i ekonomicznych ofert oferentów, w szczególności oferty wyłonionego oferenta – należy przypomnieć, że zasadę przejrzystości przewidzianą w art. 89 ust. 1 rozporządzenia finansowego należy pogodzić z ochroną interesu publicznego, uzasadnionych interesów gospodarczych przedsiębiorstw publicznych lub prywatnych oraz uczciwej konkurencji i że wspomniana ochrona uzasadnia przewidziane w art. 100 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia finansowego uprawnienie do nieudzielenia pewnych informacji kandydatowi, którego oferta została odrzucona, jeżeli jest to konieczne dla zapewnienia poszanowania tych wymogów (wyrok Sądu z dnia 10 grudnia 2009 r. w sprawie T-195/08 Antwerpse Bouwwerken przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-4439, pkt 84). To w tych ramach art. 100 ust. 2 akapit pierwszy rozporządzenia finansowego przewiduje w razie potrzeby powiadomienie jedynie o danych i zaletach wybranej oferty oraz o nazwie wyłonionego oferenta. Artykuł 100 ust. 2 akapit pierwszy rozporządzenia finansowego nie przewiduje powiadomienia o całej ofercie wyłonionego oferenta (zob. podobnie postanowienie Trybunału z dnia 13 stycznia 2012 r. w sprawie C-462/10 P Evropaïki Dynamiki przeciwko AEE, niepublikowane w Zbiorze, pkt 39 i przytoczone tam orzecznictwo). Ponadto należy przypomnieć, że w niniejszej sprawie EFSA powiadomiła skarżącą o powodach odrzucenia jej oferty, o danych i zaletach oferty wyłonionego oferenta, o jego nazwie oraz przekazała kopię sprawozdania z oceny i kopię umowy podpisanej z wyłonionym oferentem. W świetle tych okoliczności Sąd stwierdza, że EFSA nie uchybił spoczywającemu na nim obowiązkowi przejrzystości przewidzianemu w art. 89 ust. 1 rozporządzenia finansowego. Co więcej, w odniesieniu w szczególności do oferty ekonomicznej wyłonionego oferenta należy przypomnieć, iż skarżąca była w stanie poznać tę ofertę w oparciu o dokumenty podane jej do wiadomości przez EFSA (zob. pkt 34 powyżej).

50 Wreszcie w zakresie, w jakim można rozumieć, iż argumenty skarżącej mają na celu odwołanie się do naruszenia rozporządzenia nr 1049/2001, należy odrzucić je z tych samych powodów co przedstawione w pkt 36 powyżej.

51 W świetle ogółu tych okoliczności drugi zarzut należy oddalić jako bezzasadny.

– W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego naruszenia art. 100 rozporządzenia finansowego, naruszenia specyfikacji oraz braku uzasadnienia

52 Skarżąca kwestionuje ocenę porównawczą jej oferty i oferty wyłonionego oferenta w zakresie pierwszego podkryterium oceny technicznej. Skarżąca wskazuje w szczególności, iż w porównaniu do wyłonionego oferenta posiada ona dużą liczbę pojazdów, a tymczasem ocena techniczna jest pod tym względem identyczna. Ponadto komisja przetargowa błędnie uznała, iż skarżąca przekazała niewiele informacji dotyczących, po pierwsze, skutecznego monitorowania lotów, a po drugie, elastyczności usługi i jej wartości dodanej dla pasażerów. Skarżąca kwestionuje również ofertę wyłonionego oferenta w świetle włoskich przepisów mających zastosowanie do omawianych usług. Skarżąca uważa w szczególności, że podjęte przez wyłonionego oferenta zobowiązanie do ciągłego stacjonowania pojazdu w pobliżu parkingu EFSA jest niezgodne z prawem, ponieważ, po pierwsze, stacjonowanie wynajmowanych pojazdów może odbywać się jedynie w dozwolonych miejscach postoju, a po drugie, gwarancja ciągłej dostępności pojazdu jest sprzeczna z obowiązkiem odpowiadania na zlecenia klientów prywatnych. Skarżąca podkreśla w tym względzie, że Sąd stwierdził, iż warunki przetargu nie powinny zachęcać oferentów do naruszania przepisów krajowych. Wreszcie komisja przetargowa nie uwzględniła okoliczności, że skarżąca jest stroną umowy partnerskiej przewidującej zapewnienie usług w którymkolwiek mieście położonym na terytorium Włoch. W konsekwencji okoliczności wspomniane w sprawozdaniu komisji przetargowej są pozbawione uzasadnienia.

53 EFSA kwestionuje argumenty skarżącej.

54 Tytułem wstępu należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem instytucji zamawiającej przysługuje szeroki zakres swobodnego uznania w zakresie okoliczności, jakie uwzględnia w celu podjęcia decyzji o udzieleniu zamówienia w trybie przetargu, a kontrola Sądu musi być ograniczona do weryfikacji, czy przestrzegane były przepisy proceduralne oraz przepisy dotyczące uzasadnienia, a także do sprawdzenia prawidłowości dokonanych ustaleń faktycznych oraz tego, czy nie wystąpił oczywisty błąd w ocenie okoliczności faktycznych i czy nie doszło do nadużycia władzy (wyroki Sądu: z dnia 27 września 2002 r. w sprawie T-211/02 Tideland Signal przeciwko Komisji, Rec. s. II-3781, pkt 33; z dnia 6 lipca 2005 r. w sprawie T-148/04 TQ3 Travel Solutions Belgium przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-2627, pkt 47; z dnia 20 maja 2009 r. w sprawie T-89/07 VIP Car Solutions przeciwko Parlamentowi, Zb.Orz. s. II-1403, pkt 56).

55 W niniejszej sprawie pierwsze podkryterium oceny technicznej dotyczyło sposobu wykonania usługi przez odpowiednią flotę pojazdów, dostępności i elastyczności usługi oraz monitorowania lotów. Wyłoniony oferent uzyskał ocenę przewyższającą o 7 punktów (na 25) ocenę skarżącej.

56 W przypadku skarżącej komisja przetargowa uznała, że flota zaproponowanych pojazdów była bardzo rozbudowana, ich liczba przewyższała wymaganą liczbę oraz że była zapewniona ich ciągła dostępność. Komisja przetargowa wskazała również na niewielką ilość informacji dotyczących skutecznego monitorowania lotów, elastyczności usługi i wartości dodanej dla pasażerów (pomoc dla pasażerów w wypadku opóźnień, utraty bagaży i przekierowania lotu).

57 Jeżeli chodzi o wyłonionego oferenta, komisja przetargowa uznała również, że flota zaproponowanych pojazdów była bardzo rozbudowana, ich liczba przewyższała wymaganą liczbę oraz że była zapewniona ich ciągła dostępność. Komisja przetargowa podkreśliła ponadto dużą elastyczność i dostępność proponowanej usługi. W szczególności komisja zwróciła uwagę na istnienie umowy stowarzyszeniowej przewidującej zapewnienie kierowców oczekujących w innych miejscach, takich jak Lombardia (Włochy) i Parma (Włochy), ciągłą obecność samochodu w pobliżu parkingu EFSA, pomoc w wypadku utraty bagażu, przedstawiciela technicznego w celu ciągłego serwisowania oprogramowania i zobowiązanie do stałego i systematycznego monitorowania lotów.

58 Po pierwsze, jeżeli chodzi o ocenę floty pojazdów, bezsporne jest, iż zarówno skarżąca, jak i wyłoniony oferent posiadali liczbę pojazdów przewyższającą liczbę wymaganą w specyfikacji. W tych okolicznościach fakt, że skarżąca posiadała flotę pojazdów większą niż flota wyłonionego oferenta, nie może mieć wpływu na ocenę porównawczą ofert w tym zakresie.

59 Po drugie, jeżeli chodzi o okoliczność, że komisja przetargowa mylnie uznała, iż skarżąca przekazała niewiele informacji dotyczących skutecznego monitorowania lotów, należy zaznaczyć, że oferta skarżącej przedstawiona w jej pismach na poparcie jej argumentów była zredagowana w następujący sposób:

„Cosepuri posiada nowy program, który może zostać połączony z głównymi włoskimi portami lotniczymi w celu przesyłania w czasie rzeczywistym wszystkich informacji dotyczących odlotów i przylotów krajowych i międzynarodowych. Dzięki temu nasi operatorzy w centrali operacyjnej EFSA odpowiedzialni za kierowanie usługami są w stanie monitorować i kontrolować godziny przylotów i odlotów w portach lotniczych, których dotyczy zamówienie. W ten sposób Cosepuri może przewidzieć ewentualne opóźnienia lub przekierowanie lotów w wypadku nieprzewidzianych zaburzeń pogody, nieoczekiwanych strajków lub problemów mechanicznych”.

60 W tym względzie należy stwierdzić, że – jak zasadniczo uznała komisja przetargowa – oferta skarżącej w rzeczywistości była mało rozbudowana. Oferta skarżącej ograniczała się do stwierdzenia, że posiadała ona system monitorowania lotów, bez sprecyzowania danych technicznych tego systemu. Co więcej, oferta skarżącej wskazywała, iż używany przez nią nowy program (którego nazwa nie jest wspomniana

w przytoczonym przez nią fragmencie) „może” zostać połączony z głównymi włoskimi portami lotniczymi, bez podawania innych szczegółów. W świetle tych czynników nie ma podstaw, by uznać, iż komisja przetargowa popełniła oczywisty błąd w ocenie, stwierdzając, że skarżąca dostarczyła jej niewielu informacji dotyczących skutecznego monitorowania lotów.

61 Po trzecie, jeżeli chodzi o mylne przyjęcie przez komisję przetargową, iż skarżąca przekazała jej niewiele informacji dotyczących elastyczności usługi i wartości dodanej dla pasażerów, należy zaznaczyć, że skarżąca w swej ofercie poprzestała na wyjaśnieniu – jak wskazuje ona w swych pismach – że na potrzeby EFSA oddana zostanie centrala operacyjna i przydzielony będzie operator oraz, w razie jego nieobecności, zastępca. Jak jednak zaznaczyła komisja przetargowa w swym sprawozdaniu, skarżąca nie dostarczyła żadnych informacji pozwalających na bardziej dogłębną ocenę elastyczności proponowanej usługi. W szczególności nie przedstawiono żadnej informacji, jeżeli chodzi o pomoc dla pasażerów w razie opóźnień, utraty bagaży i w razie przekierowania lotu, która to okoliczność została podkreślona w sprawozdaniu komisji przetargowej i czego skarżąca nie zakwestionowała. W tych okolicznościach nie ma podstaw do uznania, iż komisja przetargowa popełniła oczywisty błąd w ocenie, stwierdzając, że skarżąca dostarczyła niewielu informacji dotyczących elastyczności usługi i wartości dodanej dla pasażerów.

62 Po czwarte, jeżeli chodzi o nieuwzględnienie przez komisję przetargową okoliczności, że skarżąca była stroną umowy partnerskiej przewidującej zapewnienie usług w którymkolwiek mieście położonym na terytorium Włoch, należy zaznaczyć, iż twierdzenie skarżącej w tym zakresie nie jest poparte faktami. Jak bowiem słusznie podkreślił EFSA w swych pismach, skarżąca poprzestała we wprowadzeniu do swej oferty na wskazaniu, iż utworzyła nowe przedsiębiorstwa działające jedynie w regionach Emilia-Romania (Włochy) oraz Toskania (Włochy), bez podawania dokładnych szczegółów dotyczących usług faktycznie oferowanych przez te przedsiębiorstwa ani objętych nimi terytoriów. Poza tym oferta skarżącej pobieżnie wspominała, również we wprowadzeniu, o możliwości dokonywania przez klientów – za pomocą usługi najmu o nazwie „Busclick” – rezerwacji we „wszystkich miastach”. Prezentacja ta jednak nie tylko nie wskazuje szczegółów proponowanej usługi, lecz również nie wynika z niej jasno, że wyrażenie „wszystkie miasta” odnosi się do lokalizacji geograficznej proponowanych usług lub do lokalizacji klientów korzystających z omawianych usług. Z powyższego wynika, iż EFSA nie mógł zasadnie oprzeć się na tych cząstkowych informacjach, aby wysnuć z nich, że skarżąca rzeczywiście mogła świadczyć swe usługi „w którymkolwiek mieście położonym na terytorium Włoch”, jak jednak skarżąca twierdzi w swych pismach.

63 Po piąte, jeżeli chodzi o niezgodność oferty wyłonionego oferenta z włoskimi przepisami, i przy założeniu, że proponowana przez skarżącą wykładnia tych przepisów jest prawidłowa, należy zaznaczyć przede wszystkim, iż w specyfikacji nie przewidziano technicznego warunku stacjonowania jednego lub wielu pojazdów w pobliżu EFSA. Nie można więc uznać, że w niniejszym przypadku przewidziane w ramach przetargu warunki zachęcały oferentów do naruszenia krajowych przepisów mogących mieć zastosowanie do omawianej umowy. Następnie, jak słusznie zaznacza EFSA w swych pismach, ofertę wyłonionego oferenta można było interpretować w ten sposób, iż posiada on lub będzie posiadać dozwolone miejsce postoju w pobliżu EFSA. Wreszcie co się tyczy zarzucanej okoliczności, iż zobowiązanie do stacjonowania pojazdu w pobliżu EFSA uniemożliwiało odpowiadanie na zlecenia prywatnych klientów, wystarczy zaobserwować, że komisja przetargowa jedynie wskazała powzięte przez wyłonionego oferenta zobowiązanie, iż w pobliżu EFSA będzie stacjonować pojazd. Zobowiązanie to można interpretować w ten sposób, że jeżeli prywatny klient rezerwuje omawiany pojazd, oferent zobowiązany jest do jego zastąpienia. Z rzeczonego zobowiązania nie można w żadnym wypadku wnioskować, iż omawiany pojazd nie może być w razie potrzeby oddany do dyspozycji klientów innych niż EFSA. W świetle powyższego argumenty skarżącej nie pozwalają stwierdzić, że komisja przetargowa popełniła w swym sprawozdaniu oczywisty błąd w ocenie. Co więcej, zakładając, że komisja przetargowa popełniła oczywisty błąd w ocenie, nie ma podstaw, by uznać, że ocena uzyskana przez wyłonionego oferenta w zakresie podkryterium oceny technicznej koniecznie musiała

być niższa o ponad 1,62 pkt (na 25), co pozwoliłoby skarżącej uzyskać najlepszą ocenę ogólną. W tym względzie należy przypomnieć, że specyfikacja nie przewidywała technicznego warunku stacjonowania jednego lub wielu pojazdów w pobliżu EFSA.

64 W świetle ogółu poprzedzających uwag należy oddalić zarzut trzeci jako bezzasadny.

65 Z całokształtu powyższych rozważań wynika, iż należy oddalić wszystkie żądania stwierdzenia nieważności.

W przedmiocie żądania odszkodowania

66 Skarżąca twierdzi, że z uwagi na bezprawność działań EFSA Sąd powinien zasądzić wypłatę przez ten urząd odszkodowania tytułem wydatków poniesionych przez skarżącą w związku z uczestnictwem w przetargu i tytułem utraconego zysku, przy czym kwota ta nie może być niższa niż 10% wynagrodzenia za usługę, na której świadczenie ogłoszony został przetarg, podwyższonego o odsetki ustawowe narosłe od dnia udzielenia zamówienia na usługę do dnia zapłaty należnych kwot.

67 EFSA twierdzi przede wszystkim, że skarga nie była zgodna z art. 44 ust. 1 lit. c) regulaminu postępowania, i w każdym razie kwestionuje argumenty skarżącej.

68 Należy przypomnieć, że powstanie odpowiedzialności pozaumownej Unii i wykonanie uprawnienia do naprawienia poniesionej szkody, zgodnie z art. 340 akapit drugi TFUE, jest uzależnione od spełnienia ogółu przesłanek w zakresie bezprawności zachowania zarzucanego instytucjom, rzeczywistego charakteru szkody i związku przyczynowego między zachowaniem a powołaną szkodą. Jako że trzy przesłanki odpowiedzialności przewidziane w art. 340 akapit drugi TFUE powinny zostać spełnione łącznie, okoliczność braku spełnienia jednej z nich wystarcza do oddalenia skargi o odszkodowanie. Ponadto brak jest jakiegokolwiek obowiązku badania przesłanek odpowiedzialności instytucji w ustalonym porządku (zob. wyrok Trybunału z dnia 18 marca 2010 r. w sprawie C-419/08 P Trubowest Handel i Makarov przeciwko Radzie i Komisji, Zb.Orz. s. I-2259, pkt 40–42 i przytoczone tam orzecznictwo).

69 W niniejszej sprawie, jak wynika to z uwag dotyczących żądań stwierdzenia nieważności, analiza zarzutów i argumentów skarżącej nie wykazała istnienia żadnej bezprawności. Wynika z tego, iż brakuje wystąpienia przesłanki bezprawności zachowania zarzucanego EFSA.

70 W konsekwencji, jako że jedna z trzech przesłanek powstania odpowiedzialności nie jest spełniona, żądanie odszkodowania należy oddalić jako bezzasadne. Nie ma zatem konieczności ustalania, czy żądanie odszkodowania odpowiada wymogom szczegółowości przewidzianym w art. 21 akapit pierwszy statutu Trybunału mającego zastosowanie do postępowania przed Sądem na podstawie art. 53 akapit pierwszy tego statutu i art. 44 § 1 lit. c) regulaminu postępowania.

71 Z ogółu powyższych rozważań wynika, że skargę w sprawie T-339/10 należy oddalić w całości bez potrzeby uwzględniania złożonego przez skarżącą wniosku dotyczącego środków organizacji postępowania mającego na celu uzyskanie kopii oferty technicznej wyłonionego oferenta, ponieważ Sąd uważa, iż ma wystarczającą wiedzę na postawie aktów sprawy.

2. *W przedmiocie skargi w sprawie T-532/10*

W przedmiocie dopuszczalności skargi

72 EFSA podnosi, że należy stwierdzić niedopuszczalność skargi w sprawie T-532/10, ponieważ ma ona ten sam przedmiot co skarga w sprawie T-339/10.

73 Skarżąca kwestionuje argumenty EFSA.

74 W tym względzie należy stwierdzić, że skarga w sprawie T-339/10 ma za przedmiot stwierdzenie nieważności decyzji EFSA o odrzuceniu oferty skarżącej i udzieleniu spornego zamówienia innemu oferentowi, którego oferta została uznana za lepszą (zob. pkt 29 powyżej). Skarga w sprawie T-532/10 ma za przedmiot stwierdzenie nieważności decyzji EFSA z dnia 15 września 2010 r. o odmowie udzielenia dostępu do pewnych dokumentów (zob. pkt 19 powyżej). Wynika z tego, iż skargi w sprawach T-339/10 i T-532/10 nie mają tego samego przedmiotu.

75 Należy więc odrzucić argumenty EFSA i stwierdzić dopuszczalność skargi w sprawie T-532/10.

W przedmiocie dopuszczalności drugiego żądania

76 W swym drugim żądaniu w sprawie T-532/10 skarżąca wnosi do Sądu o nakazanie EFSA „przedstawienia poufnych dokumentów". W tym względzie należy uznać, że skarżąca domaga się od Sądu, aby ten nakazał EFSA udzielenie dostępu do omawianych dokumentów.

77 Tymczasem należy przypomnieć, iż Sąd nie ma kompetencji w zakresie kierowania nakazów do instytucji wspólnotowych (zob. w szczególności postanowienie Sądu z dnia 12 listopada 1996 r. w sprawie T-47/96 SDDDA przeciwko Komisji, Rec. s. II-1559, pkt 45; wyrok Sądu z dnia 9 września 1999 r. w sprawie T-127/98 UPS Europe przeciwko Komisji, Rec. s. II-2633, pkt 50). Zgodnie bowiem z art. 264 TFUE Sąd może wyłącznie stwierdzić nieważność zaskarżonego aktu. Do danej instytucji należy następnie, zgodnie z art. 266 TFUE, podjęcie środków, które zapewnią wykonanie wyroku Sądu (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 24 stycznia 1995 r. w sprawie T-74/92 Ladbroke Racing przeciwko Komisji, Rec. s. II-115, pkt 75).

78 W konsekwencji należy stwierdzić, że drugie żądanie w sprawie T-532/10 jest niedopuszczalne.

Co do istoty

79 Na poparcie swej skargi skarżąca podnosi jeden zarzut, dotyczący naruszenia art. 100 rozporządzenia finansowego, rozporządzenia nr 1049/2001, obowiązku uzasadnienia i zasad przejrzystości i prawa dostępu do dokumentów oraz nadużycia władzy.

80 Na wstępie skarżąca przypomina okoliczności faktyczne i prawne przedstawione w ramach drugiego zarzutu w skardze T-339/10. Skarżąca utrzymuje w istocie w szczególności, iż brak przejrzystości ze strony EFSA i brak uzasadnienia przekazanych jej dokumentów uniemożliwiają jej sprawdzenie, czy przestrzegano procedury i czy wybrana oferta była najlepsza. Ponadto w ramach repliki skarżąca twierdzi, że odpowiedź skierowaną przez EFSA w dniu 15 września 2010 r. otrzymała z przekroczeniem terminu piętnastu dni przewidzianego w art. 149 ust. 2 i 3 zasad wykonania. Jeżeli chodzi konkretnie o prawo dostępu do omawianych dokumentów, skarżąca twierdzi w istocie, że dokumenty przedstawione przez oferenta w ramach przetargu są objęte oceną porównawczą tej oferty z ofertami innych oferentów. Prawo wyłonionego oferenta do poufności jest drugorzędne w stosunku do przysługujących innym oferentom praw do obrony. Skarżąca powołuje się zwłaszcza na okoliczność, iż nie miała dostępu do złożonej przez wyłonionego oferenta oferty ekonomicznej. Okoliczność ta jest równoznaczna z brakiem uzasadnienia i stanowi oczywisty błąd w ocenie. Decyzja EFSA z dnia 15 września 2010 r. nie pozwalała na ustalenie, jaką konkretnie szkodę umiejętnościom wyłonionego oferenta mogło wyrządzić udzielenie dostępu do jego oferty. Odmowa jego udzielenia stanowi również nadużycie władzy. Zachowanie EFSA, chroniącego jedynie interesy wyłonionego oferenta, nie jest zgodne z kryteriami neutralności i bezstronności, które powinny były dominować. Ponadto podejście przyjęte w tym przypadku przez EFSA zapewnia wyłonionemu oferentowi korzyść czasową i jest sprzeczne ze swobodą przepływu usług, swobodą przedsiębiorczości i zasadami przejrzystości w dziedzinie zamówień publicznych. W odniesieniu do wskazywanej przez EFSA

okoliczności, iż rozporządzenie nr 1049/2001 nie ma zastosowania, skarżąca dodaje, że warunki przetargu muszą zapewniać wybór kandydata w oparciu o obiektywne kryteria oraz przeprowadzenie postępowania z poszanowaniem określonych na początku reguł. W niniejszej sprawie EFSA zawsze wskazywał rozporządzenie nr 1049/2001 jako ramy prawne odniesienia.

81 EFSA kwestionuje argumenty skarżącej. W szczególności jeżeli chodzi konkretnie o prawo dostępu do omawianych dokumentów, EFSA twierdzi, że rozporządzenie nr 1049/2001 nie ma zastosowania oraz że należy odwołać się do przepisów rozporządzenia finansowego.

82 Na wstępie należy przypomnieć, że w decyzji z dnia 15 września 2010 r. (zob. pkt 11 powyżej) EFSA powołał się na art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001 i na art. 100 ust. 2 rozporządzenia finansowego.

83 Po pierwsze, w zakresie, w jakim w niektórych argumentach skarżąca powołuje się na naruszenie rozporządzenia finansowego, argumenty te należy odrzucić z tych samych powodów co przedstawione w ramach skargi w sprawie T-339/10 (zob. pkt 32–35 i 40–49 powyżej).

84 Jeżeli chodzi o argumenty skarżącej, w których utrzymuje ona, iż odpowiedź skierowaną przez EFSA w dniu 15 września 2010 r. otrzymała z przekroczeniem terminu piętnastu dni przewidzianego w art. 149 ust. 2 i 3 zasad wykonania, należy uznać, że są one oczywiście bezzasadne, bez potrzeby wypowiadania się w przedmiocie spóźnionego charakteru tych argumentów przedstawionych na etapie repliki. Artykuł 149 ust. 2 i 3 zasad wykonania ma bowiem na celu w szczególności, jako rozwinięcie art. 100 ust. 2 rozporządzenia finansowego, umożliwienie oferentom, których oferty nie zostały wybrane, uzyskania – w terminie nie więcej niż piętnastu dni kalendarzowych od dnia, w którym przyjęto pisemny wniosek – uzupełniających informacji o powodach odrzucenia ich ofert, o danych oraz zaletach wybranej oferty oraz o nazwie oferenta, któremu udzielono zamówienia. Tymczasem w niniejszej sprawie bezsporne jest, iż EFSA powiadomił skarżącą w dniu 31 maja 2010 r. (zob. pkt 5 powyżej), czyli zanim nawet zwróciła się ona do niego, o powodach niewybrania jej oferty, przedstawił porównanie jej oferty i oferty wyłonionego oferenta oraz jego nazwę. Co więcej, skarżąca, jak sama twierdzi, otrzymała również w odpowiedzi na swój wniosek i w terminie przewidzianym w rozporządzeniu nr 1049/2001 kopię sprawozdania z oceny i umowy podpisanej z wyłonionym oferentem (zob. pkt 7 powyżej), które to dokumenty nie są wskazane w art. 149 ust. 2 i 3 zasad wykonania. W świetle tych okoliczności Sąd stwierdza, że EFSA nie uchybił zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 149 ust. 2 i 3 zasad wykonania. Jeżeli chodzi o argument skarżącej, wedle którego informacje przekazane przez EFSA nie pozwalały zrozumieć powodów, dla których EFSA udzielił zamówienia innemu oferentowi, to pokrywa się on z argumentem przedstawionym już w ramach drugiego zarzutu skargi w sprawie T-339/10 i zmusi być odrzucony z tych samych względów (zob. pkt 40–49 powyżej).

85 Po drugie, należy odrzucić argument EFSA, wedle którego rozporządzenie nr 1049/2001 nie ma zastosowania w niniejszym przypadku. Zakładając bowiem, że – jak twierdzi EFSA – art. 100 ust. 2 rozporządzenia finansowego zawiera szczególną regułę w dziedzinie dostępu do dokumentów, rozporządzenie nr 1049/2001 i rozporządzenie finansowe mają bezspornie odmienne cele i nie zawierają przepisu wyraźnie przewidującego pierwszeństwo jednego aktu względem drugiego. Należy zatem zapewnić wzajemnie zgodne i spójne stosowanie obydwu rozporządzeń. Co więcej, należy zaznaczyć, że w niniejszym przypadku EFSA oparł się wyraźnie zwłaszcza na rozporządzeniu nr 1049/2001 w celu odmowy udzielenia dostępu do omawianych dokumentów.

86 Po trzecie, w odniesieniu do stosowania rozporządzenia nr 1049/2001 w niniejszym przypadku należy przypomnieć, że zgodnie z jego motywem 1 rozporządzenie to jest przejawem woli wyrażonej w art. 1 akapit drugi UE, dodanym przez traktat z Amsterdamu, aby wyznaczyć nowy etap w procesie tworzenia coraz ściślejszego związku między narodami Europy, w którym decyzje podejmowane są z możliwie najwyższym poszanowaniem zasady otwartości i jak najbliżej obywateli. Jak przypomina motyw 2 tego rozporządzenia, prawo publicznego dostępu do dokumentów instytucji związane jest z ich

demokratycznym charakterem (zob. wyrok Trybunału z dnia 21 lipca 2011 r. w sprawie C-506/08 P Szwecja przeciwko MyTravel i Komisji, Zb.Orz. s. I-6237, pkt 72 i przytoczone tam orzecznictwo).

87 W tym celu rozporządzenie nr 1049/2001 zmierza, jak wskazują jego motyw 4 i art. 1, do zapewnienia możliwie najszerszego publicznego dostępu do dokumentów instytucji (zob. ww. w pkt 86 wyrok w sprawie Szwecja przeciwko MyTravel i Komisji, pkt 73 i przytoczone tam orzecznictwo).

88 Prawo to podlega jednak w rzeczywistości pewnym ograniczeniom z przyczyn dotyczących względów interesu publicznego lub prywatnego. Dokładniej, zgodnie z jego motywem 11, rozporządzenie to przewiduje w swym art. 4 system wyjątków pozwalający instytucjom na odmowę dostępu do dokumentu, w przypadku gdy jego ujawnienie naruszyłoby jeden z interesów chronionych przez ten artykuł (zob. ww. w pkt 86 wyrok w sprawie Szwecja przeciwko MyTravel i Komisji, pkt 74 i przytoczone tam orzecznictwo).

89 Niemniej jednak wyjątki te, jako wprowadzające odstępstwo od zasady możliwie najszerszego publicznego dostępu do dokumentów, powinny podlegać ścisłej wykładni i stosowaniu (zob. ww. w pkt 86 wyrok w sprawie Szwecja przeciwko MyTravel i Komisji, pkt 75 i przytoczone tam orzecznictwo).

90 Tak więc w przypadku gdy dana instytucja zdecyduje się odmówić udzielenia dostępu do dokumentu, o którego ujawnienie się do niej zwrócono, jest ona zasadniczo zobowiązana wyjaśnić, w jaki sposób dostęp do tego dokumentu mógłby stanowić konkretne i faktyczne naruszenie interesu chronionego wyjątkiem określonym w art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001, na który instytucja ta się powołuje. Ponadto ryzyko takiego naruszenia powinno dać się w rozsądny sposób przewidzieć, a nie być czysto hipotetyczne (zob. ww. w pkt 86 wyrok w sprawie Szwecja przeciwko MyTravel i Komisji, pkt 76 i przytoczone tam orzecznictwo). Niemniej jest zasadniczo dopuszczalne, by instytucja oparła się w tym względzie na ogólnych założeniach mających zastosowanie do niektórych kategorii dokumentów, ponieważ podobne względy natury ogólnej mogą mieć zastosowanie do wniosków o ujawnienie dotyczących dokumentów o tym samym charakterze (zob. wyrok Trybunału z dnia 29 czerwca 2010 r. w sprawie C-139/07 P Komisja przeciwko Technische Glaswerke Ilmenau, Zb.Orz. s. I-5885, pkt 53, 54 i przytoczone tam orzecznictwo).

91 Ponadto w wypadku, o którym mowa w art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001, instytucja musi dokonać oceny, czy nie istnieje żaden nadrzędny interes publiczny uzasadniający ujawnienie danego dokumentu (wyrok Sądu z dnia 19 stycznia 2010 r. w sprawach połączonych T-355/04 i T-446/04 Co-Frutta przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-1, pkt 123; zob. podobnie także wyrok Trybunału z dnia 1 lipca 2008 r. w sprawach połączonych C-39/05 P i C-52/05 P Szwecja i Turco przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. I-4723, pkt 49).

92 W niniejszej sprawie należy również przypomnieć, że po zbadaniu omawianych dokumentów EFSA częściowo uwzględnił wniosek o udzielenie dostępu złożony przez skarżącą, przekazując jej kopię sprawozdania z oceny i umowy podpisanej z wyłonionym oferentem (zob. pkt 7 powyżej). Przekazanie tych dokumentów towarzyszyło wcześniejszemu powiadomieniu skarżącej, zgodnie z rozporządzeniem finansowym, o powodach odrzucenia jej oferty, o danych i zaletach oferty wyłonionego oferenta oraz o jego nazwie (zob. pkt 5 powyżej).

93 Odmowa przedstawienia pewnych dokumentów przez EFSA dotyczy w szczególności ofert złożonych przez innych oferentów w ramach omawianego postępowania przetargowego. EFSA powołał się w tym zakresie na wyjątek wskazany w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001 dotyczący ochrony interesów handlowych określonej osoby fizycznej lub prawnej.

94 Z pism złożonych przed Sądem wynika, że skarżąca kwestionuje właśnie decyzję EFSA o odmowie udzielenia jej dostępu do oferty wyłonionego oferenta. W swych pismach skarżąca wskazuje w szczególności, iż jej wniosek dotyczył „części oferty przedstawionej [przez wyłonionego oferenta] istotnych dla celów udzielenia zamówienia". Ponadto skarżąca wyjaśniła, że odmowa udzielenia jej dostępu do oferty wyłonionego oferenta „jest przedmiotem niniejszego postępowania". Należy więc rozumieć, że żądania skarżącej w sprawie T-532/10 mają na celu stwierdzenie nieważności decyzji EFSA z dnia 15 września 2010 r., w której odmówił on jej dostępu do oferty wyłonionego oferenta.

95 Po pierwsze, należy stwierdzić, że dokumenty, w odniesieniu do których powołano się na wyjątek, mogą być objęte zakresem stosowania wyjątku dotyczącego ochrony interesów handlowych. Wynika to zwłaszcza z informacji ekonomicznych i technicznych zawartych w ofertach oferentów.

96 Po drugie, należy ustalić, czy EFSA zbadał, czy ujawnienie dokumentów objętych zakresem stosowania wyjątku dotyczącego ochrony interesów handlowych stanowiłoby rzeczywiste i konkretne zagrożenie dla chronionego interesu.

97 W swej decyzji z dnia 15 września 2010 r. EFSA zwrócił uwagę na okoliczność, iż sposób zredagowania ofert, użyty język, charakterystyczna prezentacja i umiejętności przedsiębiorstw w zakresie przygotowania ofert są szczególne i pociągają za sobą inwestycje finansowe i pod względem zasobów ludzkich. EFSA wyjaśnił, iż wniosek ten miał zastosowanie w rozpatrywanym przypadku, ponieważ podstawowe znaczenie miało, dostosowanie proponowanych usług do potrzeb EFSA. W konsekwencji oferenci mieli uzasadniony interes w uniemożliwieniu publicznego ujawnienia omawianych dokumentów, a tym bardziej ujawnienia ich rzeczywistym lub potencjalnym konkurentom. W odniesieniu do tej ostatniej kwestii EFSA dodał, że usługi objęte omawianym przetargiem mogą być zaproponowane innym organizacjom lub przedsiębiorstwom, a nawet samemu EFSA w przyszłości.

98 Ze sformułowań użytych w decyzji z dnia 15 września 2010 r. wynika, że EFSA uznał, iż istniało ogólne domniemanie, zgodnie z którym udzielenie dostępu do ofert oferentów innym oferentom zasadniczo zagraża chronionemu interesowi.

99 W tym względzie należy przede wszystkim zaznaczyć, że specyfikacja zawierała szczegółowe warunki EFSA, które wymagały odpowiedzi oferentów dostosowanej do danych potrzeb, co też EFSA zasadniczo słusznie zaznaczył w swej decyzji z dnia 15 września 2010 r. Wynika to zresztą ze złożonej przez skarżącą oferty, którą załączyła ona do skargi w niniejszej sprawie. Oferta ta ma strukturę odpowiadającą dokładnie ogłoszeniu o przetargu EFSA, opiera się na szczegółowej prezentacji i zawiera informacje właściwe przedsiębiorstwu pozwalające na zaprezentowanie jego kwalifikacji. W tym kontekście należy uznać, iż omawiane oferty ze względu na ich szczególne klauzule, przyjęty sposób prezentacji i wskazane kwalifikacje świadczą o szczególnych umiejętnościach oferentów i przyczyniają się do indywidualnego charakteru oraz atrakcyjności ich ofert w ramach przetargu takiego jak omawiany, który miał na celu dokonanie wyboru oferty w wyniku między innymi analizy porównawczej złożonych ofert (zob. podobnie w odniesieniu do zaproszenia do składania ofert wyrok Sądu z dnia 21 października 2010 r. w sprawie T-439/08 Agapiou Joséphidès przeciwko Komisji i EACEA, niepublikowany w Zbiorze, pkt 127). Ponadto, i jak wskazał to również EFSA w swej decyzji, usługi, których dotyczy niniejsza sprawa, mogą być zaoferowane innym organizacjom, a nawet samemu EFSA, ponieważ umowa zawarta z wyłonionym oferentem dotyczy konkretnego okresu. Nie można więc wykluczyć, że skarżąca będzie ponownie konkurować z innymi oferentami, a zwłaszcza z wyłonionym oferentem w ramach nowego przetargu ogłoszonego przez EFSA i dotyczącego podobnych usług. Jak słusznie wskazał EFSA w swej decyzji, ofert oferentów, a zwłaszcza oferty wyłonionego oferenta nie można zatem ujawnić rzeczywistym lub potencjalnym konkurentom.

100 Następnie należy podkreślić, że ochrona ofert oferentów względem innych oferentów jest zgodna z właściwymi przepisami rozporządzenia finansowego, a zwłaszcza z jego art. 100 ust. 2, także wskazanym przez EFSA w decyzji z dnia 15 września 2010 r., który to przepis nie przewiduje ujawniania złożonych ofert również na wniosek oferentów, których oferty nie zostały wybrane (zob.

w odniesieniu do ujawniania wybranej oferty ww. w pkt 49 postanowienie w sprawie Evropaïki Dynamiki przeciwko AEE, pkt 39 i przytoczone tam orzecznictwo). Ograniczenie to jest nierozłącznie związane z celem przepisów w zakresie zamówień publicznych Unii, którym jest zapewnienie niezakłóconej konkurencji. Aby zrealizować ten cel, ważne jest, by instytucje zamawiające nie ujawniały informacji związanych z postępowaniami w sprawie udzielania zamówień publicznych, których treść mogłaby zostać wykorzystana w celu zakłócenia konkurencji bądź to w postępowaniu będącym właśnie w toku, bądź też w późniejszych postępowaniach. Ponadto zarówno ze względu na swój charakter, jak i zgodnie z systemem regulacji Unii w omawianej dziedzinie postępowania w sprawie udzielenia zamówień publicznych oparte są na stosunku zaufania między instytucjami zamawiającymi a uczestniczącymi w nich podmiotami gospodarczymi. Podmioty te powinny móc przedkładać instytucjom zamawiającym wszelkie informacje użyteczne w ramach postępowania przetargowego, bez obawy, że instytucje te przekażą osobom trzecim informacje, których ujawnienie mogłoby przynieść rzeczonym podmiotom szkody (zob. analogicznie wyrok Trybunału z dnia 14 lutego 2008 r. w sprawie C-450/06 Varec, Zb.Orz. s. I-581, pkt 34–36). Należy również podkreślić, iż na mocy art. 100 ust. 2 rozporządzenia finansowego oferenci, których oferty zostały odrzucone, są w stanie poznać dane i zalety oferty, która wygrała przetarg, oraz nazwę oferenta, któremu udzielono zamówienia.

101 Z ogółu powyższych uwag wynika, iż EFSA nie popełnił błędu, uznając, że zasadniczo istniało ogólne domniemanie, zgodnie z którym udzielenie dostępu do ofert oferentów innym oferentom zasadniczo zagraża chronionemu interesowi. Żaden z przedstawionych przez skarżącą dowodów nie pozwala stwierdzić, iż w niniejszym przypadku domniemanie to nie miało zastosowania do dokumentów, o których ujawnienie wystąpiono.

102 Ponadto jeżeli chodzi konkretnie o ofertę ekonomiczną złożoną przez wyłonionego oferenta, co do której skarżąca twierdzi, iż nie była jej ona znana, należy przypomnieć, że skarżąca była w stanie poznać tę ofertę w oparciu o dokumenty przekazane jej przez EFSA, jak zaznaczono to w ramach sprawy T-339/10 (zob. pkt 34 powyżej). Należy również odrzucić argument skarżącej w tym względzie, w którym twierdzi ona, że decyzji EFSA brakowało uzasadnienia lub że EFSA popełnił oczywisty błąd w ocenie.

103 Po trzecie, skarżąca nie przedstawiła Sądowi żadnego szczegółowego argumentu mogącego wykazać, że EFSA popełnił błąd, uznając, iż nie występował nadrzędny interes publiczny uzasadniający ujawnienie omawianego dokumentu na mocy art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001. W każdym razie EFSA prawidłowo zaznaczył w swej decyzji z dnia 15 września 2010 r., że przekazanie dokumentów wskazanych w pkt 5–7 powyżej w pełni zaspokoiło interes skarżącej w zakresie jawności i przejrzystości. Jeżeli chodzi o naruszenie zasady równego traktowania, na które powołała się skarżąca przed EFSA, wystarczy stwierdzić, że twierdzenie takie nie może być uwzględnione, ponieważ pozostali oferenci, których oferty zostały odrzucone, nie zostali powiadomieni o ofercie wyłonionego oferenta.

104 Po czwarte, jeżeli chodzi o nadużycie władzy, na które powołuje się skarżąca, uzasadniając, iż ochrona ofert oferentów chroni ich „dominującą pozycję” na rynku, twierdzenie to nie tylko nie opiera się na żadnym szczegółowym dowodzie, lecz również jest sprzeczne z faktem, iż brak ujawnienia informacji dotyczących postępowań w sprawie udzielenia zamówień publicznych jest zgodny z celem polegającym na zapewnieniu niezakłóconej konkurencji (zob. pkt 100 powyżej). Należy więc odrzucić twierdzenia skarżącej tym zakresie.

105 W świetle ogółu powyższych uwag należy stwierdzić, że decyzja EFSA o nieujawnianiu skarżącej oferty wyłonionego oferenta nie jest w żaden sposób bezprawna.

106 Wobec tego należy oddalić jedyny zarzut podniesiony przez skarżącą i w konsekwencji oddalić skargę w sprawie T-532/10 w całości.

W przedmiocie kosztów

107 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy – zgodnie z żądaniem EFSA – obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (druga izba)

orzeka, co następuje:

1) Skargi zostają oddalone.

2) Cosepuri Soc. Coop. pA zostaje obciążona kosztami postępowania.

Forwood Dehousse Schwarcz

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 29 stycznia 2013 r.

Podpisy

Spis treści

Okoliczności powstania sporu 1

Przebieg postępowania i żądania stron 3

Co do prawa 4

1. W przedmiocie skargi w sprawie T-339/10 4

W przedmiocie żądania stwierdzenia nieważności 4

W przedmiocie dopuszczalności żądań stwierdzenia nieważności 4

Co do istoty 6

– W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia art. 89 rozporządzenia finansowego oraz zasad dobrej administracji, przejrzystości, jawności i prawa dostępu do dokumentów 6

– W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia art. 100 rozporządzenia finansowego, rozporządzenia nr1049/2001, obowiązku uzasadnienia decyzji, zasad przejrzystości i prawa dostępu do dokumentów 7

– W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego naruszenia art. 100 rozporządzenia finansowego, naruszenia specyfikacji oraz braku uzasadnienia 9

W przedmiocie żądania odszkodowania 12

2. W przedmiocie skargi w sprawie T-532/10 12

W przedmiocie dopuszczalności skargi 12

W przedmiocie dopuszczalności drugiego żądania 13

Co do istoty 13

W przedmiocie kosztów 18